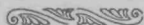

nost otrokova; takoj gre in pove možu, kaj se je ravnokar zgodilo. Tudi nješa pretrese in čudeč se sinčkovemu pogumu vzklikne: »Zares, to je otrok, ki je več vreden kot midva! Kako plemenito srce.« In takoj hiti k sinku, ga objame in mu obljubi, da bodo odslej izpolnjevali postno zapoved, kar se je tudi res zgodilo.

In kako srečnega se je čutil ta junaški otrok, ko je dan prvega sv. obhajila videl tudi svoje starše pri mizi Gospodovi.

Golobica je zagrulila . . .

Prešerno pomladnje solnce je kukalo v lepo opravljeno sobo, in bolni Anici je zadehtelo po zlati pomladi. Kri ji je stopila v glavo in lica so ji nalahno zardela . . . Morda prinese cvetoča vesna tudi njej radost in veselje in — zdravje . . .

Upanje se je porajalo v deklici. Oprla se je z belimi ročicami ob blazino in poizkusila je sedeti na postelji. Toda odprla so se natihem vrata in skrbna mamica je po prstih stopila v sobo.

»Anica, lezi, da se ne prehladiš!«

In deklica je zopet nagnila glavo na blazine. Kri ji je tedaj izginila z obraza, lica so pobledela in belela kakor kararski marmor. Dihnila je globoko, pa ni bilo potrebne sape. »Mamica!«

»Počij, Anica . . . Zdravnik je strogo zapovedal.«

»Saj me ne boli tako zelo . . . Samo eno željo, mamica!«

»Ubogaj, srček!«

In deklica je utihnila. Mamica je pa šla po stol k mizi in prisedla k postelji. Vse je bilo žalostno, tiho, kakor da je umrla pomlad, kakor da ne sveti več zlato solnce skozi okno. Samo lepa bela ura na steni je tiktakala mirno in svečano. In lepe svetniške podobe v umetniških okvirih so zrle otožno po sobi. Pomladnje solnce je pa še vedno gledalo prešerno skozi okno in se smejalo . . . smejalo . . .

»Mamica!«

Deklica je uprla svoje mile, zaupljive oči v blede, skrbipolno lice blage mamice. Tako proseče so bile te oči, da se jim ni bilo moči ustavljati. In mamica je vprašala hčerko:

»Kaj ti je, ubožica?«

»Mamica... prvo sveto obhajilo bodo imele součenke, jaz pa — — — mamica!«

Zaihtela je Anica prebridko... Solnce se je skrilo za oblaček, in po sobi je otemnelo, ker niso več pomladnji žarki silili skozi svetlo okno. In Anica je zopet vzdihnila globoko. O, da bi se naužila svežega zraka, ki dehtí po pomladi in po cveticah. Toda vedno jo je zbolelo, ako je dihnila globoko. Zato je dihala vedno mirneje... vedno tiše... Pa bolešt ni hotela prominuti. In na Aničina bela ličeca se je prikradla majhna in tenka gubica — znak bolečin...

Mamica je opazila tisto majhno, tenko gubico, in solze so ji zalile oči. Toda otrla si je upala lica in je šla po ateja v delavnico.

Anica pa je dihala med tem vedno bolj mirno... mirno... Njene tužne oči so zrle nekam v daljo; gledale so topo in brezizrazno. Naposled pa so se zaprle... in Anica je zasanjala o angelcih v nebesih in o svetem Miklavžu.

Tiho je bilo v sobi. Le Aničino mirno dihanje je motilo grobno tišino, in bela ura na steni je tik-takala enakomerno.

Tudi zunaj je bilo popolnoma tiho, in niti vozovi niso drdrali po beli cesti preko hiše. Zato je Anica-bolnica spavala sladko, trdno... Toda — izkušeni ljudje pravijo, da tako spanje ne pomeni dobrega pri bolniku.

Pa so se odprla spet čisto natiho vrata v sobico in atej in mamica sta vstopila. Mamica si je brisala objokane oči, atej pa je gledal zamišljeno v bolnico. In nato je atej nekaj pošepetal mamici na uho — in odšla sta iz sobe tiho, kakor sta prišla. Anica pa je spančkala mirno in sladko.

Pol ure nato se je vzbudila deklica iz sanjic. Začüdeno je zrla po sobi, in prijetno ji je bilo, ker je vladala sveta tišina vsepovsod. Samo posteljna obleka je zašumela, ako si je hotela popraviti glavo in lepe črne lase. Sicer vse mirno ... tiho ...

In posijalo je solnce izza belega oblaka. Radostno je pokukalo skozi okno in začrtalo šest svetlih četverokotnikov po tleh. In tedaj je nekje pozvončkalo, in zvončkalo je vednonaprej ...

Anica, Anica, bodi vesela! Tvoje najsrčnejše in največje želje so se izpolnile: Gospod bo prišel ... Kmalu bo posetil prvič tvoje nedolžno srce ... Anica, bodi vesela! — — —

* * *

Bilo je pol ure za tem. Duhovnik in cerkovnik sta odšla. Gospod je pa ostal pri Anici, ki Ga je želela tako srčno, tako vdano ... Gotovo Mu je potožila vse svoje bolesti in težave, zahvalila Ga za vse dobrote ter Ga prosila za ateja, mamico ... zase.

In nobene bolesti, nobene žalosti ni čutila v teh svetih trenutkih. Vse njene misli in želje so bile samo pri Njem, po katerem je hrepenela takó vroče, takó iz vse duše, kakor žejen popotnik po kozarcu studenčnice. Kaj bi skrbela zdaj za svet, če je pa Bog njen največji prijatelj? Kaj bi hrepenela zdaj po zdravju, če ji pa On zagotavlja večno življenje — in večno zdravje? Kaj bi hrepenela zdaj po cvetočih livadah in po pisanih tratah, če se ji pa odpira pogled v nebeške poljane? Kaj bi hrepenela — — — o, saj ona ne more več hrepeneti! Dosegla je vse, vse ...

Pa upre srečno dekletce svoje lepe oči nakvišku. Radostno solnce posije z vsem žarom v sobico, rože zadehte in — bela golobica priplava na okno ... in zağruli otožno in milo — — —

Mamica zaplaka neutešljiv plač. Atej si otira solze bolesti. Dekla prižge belo svečico Anice pa ni več. Šla je z Bogom k Bogu.

A. P. Grigorjev.

